

utvivlsomt faar. Vi har altsaa ikke ved dette Valg naaet at „tage Magten fra dem“. Hvad vi derimod har naaet, er dette, at vi har stækket Magten hos dem. De vil ikke være i Stand til i kommende Tid at drive Partipolitik, som de har gjort det i de senere Aar. Hvis Regeringen vil fortsætte og ikke tage Hensyn til Tanken om at faa dannet et Samlingsministerium i disse alvorlige Tider, vil det under sin Politik blive nødt til at tage mere Hensyn til den Opposition, der staar overfor det.

Det forekommer mig derfor ogsaa noget mærkværdigt, at man er saa ømfindelig overfor den Kritik, der er kommet frem under denne Debat. Vort Partis Ordfører, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), fremsatte i Gaar en rolig og saglig Redegørelse for de Foreteelser, som havde vist sig under Valgkampen, men straks bliver det jo udlagt, som om det ærede Medlem er bidsk og bitter, hadsk o. s. v., fordi han ikke naaede, hvad han vilde. Det er for øvrigt noget, vi er vant til fra det radikale Venstres og Socialdemokratiets Side. Naar det ærede Medlem fra Ringkøbing tager Ordet som Ordfører paa sit Partis Vegne, søger man at anlægge overfor ham en Kritik, som skal give det Udseende af, at den Kritik, han fremsætter, er baaret af personligt Had, Nid og Bitterhed — det er Udtryk af den Art, der i Dag bruges i den ledende Artikel i det ledende Regeringsblad „Politiken“. Jeg forstaar ikke dette, og jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), der optraadte som Ordfører for Forslagsstillerne, var saa ked af den Tale, som det ærede Medlem fra Ringkøbing holdt, for den trak jo kun ganske roligt og lige til Linierne op for den Politik, der var ført under Valgkampagnen. Det ærede Medlem fra Middelfart sagde, at han havde ventet en noget større anlagt Tale af det ærede Medlem fra Ringkøbing. Ja, man kan jo aldrig vide, hvad det ærede Medlem fra Middelfart havde ventet sig, men een Ting tror jeg dog, alle her i Tinget kan være klare over: at den Tale, det ærede Medlem fra Ringkøbing holdt i Gaar som Ordfører for vort Parti, stod fuldt ud paa Højde med og vel nok ikke saa lidt over den, der blev holdt af det ærede Medlem fra Middelfart. Naar det ærede Medlem stiller saa store Forventninger til Ordførere for andre Partier, vilde det ikke være uklogt af ham at stille store Krav ogsaa til sig selv, for saa kunde han med større Ret gøre det overfor andre.

Det ærede Medlem fra Middelfart tog

sig for at forsvare de Udtalelser af Minister Stauning, som blev paataalt af det ærede Medlem fra Ringkøbing, Udtalelser, der erfrem-satte efter Valget, ogsom gaar ud paa, at Venstre var, taget i al Almindelighed, imod Maksimalpriser og vilde ændre vor Skattepolitik, saaledes at der blev lagt tungere Byrder paa de mindre velstillede i Samfundet. Deri tager han meget fejl, og det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) paaviste det ganske uberettigede i en saadan Tale og kaldte det „et stift Stykke“, at en dansk Minister kunde fremsætte en saadan Udtalelse, og det er virkelig et stift Stykke. Men hvad der staar fuldt ud ved Siden af, er en Udtalelse af den samme Minister — fremsat gentagne Gange i de sidste Aar med Hensyn paa Valget, og den har for en Del været Valgparolen for hans Parti —, nemlig den, at naar vi gik til Valg, saa stod Valget mellem Krigens og Dyrtidens Venner og Krigens og Dyrtidens Fjender. Det er en Udtalelse, som er fuldstændig utilbørlig, og jeg har endnu aldrig hørt nogen radikal Venstremand, der har villet tage den i Forsvar. Men nu ser vi altsaa det radikale Venstres Ordfører i dette Ting gaa i Brechen for Hr. Minister Stauning og forsvare en lige saa uberettiget Udtalelse, som er fremsat efter Valget. Jeg vilde ikke anse det for uklogt af det radikale Venstres Ordfører, om han vilde overlade det til Socialdemokratiet at forsvare en saadan Udtalelse, fremsat af Partiets Minister. For øvrigt maa jeg sige, at naar man fremhævede — og det gjorde jo det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) —, at Venstres Valgkamp var netop en Kamp mod Maksimalpriserne, saa er dette ikke rigtigt, taget i al Almindelighed. Venstres Kamp mod Maksimalpriserne er rettet mod de ubetimelige og unødvendige Maksimalpriser, af hvilke vi fik adskillige navnlig i Krigens første 2—2½ Aar. Men det ærede Medlem fra Middelfart maa jo vide, at siden det Tidspunkt er indtraadt, da vort Samfund praktisk talt er afspærret fra Tilførsler udefra, saa vi er henviste til at klare os med de Beholdninger, vi havde her i Landet, og med, hvad vort Land selv kan frembringe, har vort Parti været med til paa en Række Omraader at fastsætte Rationering og faste Priser for de vigtigste Nødvendighedsartikler for vort Folk. Derfor er det uberettiget at beskyldte os for at være imod Maksimalpriser, taget som Helhed. Jeg skal nævne saadanne Ting som Brød, Smør, Flæsk og Mælk. Vi ved allesammen, at der her paa Rigsdagen er vedtaget Love om disse Ting,